ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έβδομο τμήμα)

της 21ης Ιουνίου 2017*

«Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Διαδικασία ανακοπής — Αίτηση καταχωρίσεως εικονιστικού σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης GPTech — Προγενέστερα λεκτικά σήματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης GP JOULE — Παράλειψη προσκομίσεως ενώπιον του τμήματος ανακοπών των αποδεικτικών στοιχείων σχετικά με την εξουσιοδότηση προς άσκηση ανακοπής — Προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων για πρώτη φορά ενώπιον του τμήματος προσφυγών — Στοιχεία τα οποία δεν ελήφθησαν υπόψη — Εξουσία εκτιμήσεως του τμήματος προσφυγών — Περιστάσεις οι οποίες αντιτίθενται στη συνεκτίμηση επιπρόσθετων ή συμπληρωματικών αποδεικτικών στοιχείων — Άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 — Κανόνας 17, παράγραφος 4, κανόνας 19, παράγραφος 2, κανόνας 20, παράγραφος 1, και κανόνας 50, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95»

Στην υπόθεση T-235/16,

**GP Joule PV GmbH & Co. KG**, με έδρα το Reußenköge (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον F. Döring, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

**Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO)**, εκπροσωπούμενου από την E. Zaera Cuadrado,

καθού,

αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO:

**Green Power Technologies, SL**, με έδρα το Bollullos de la Mitación (Ισπανία),

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του δευτέρου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 9ης Φεβρουαρίου 2016 (υπόθεση R 848/2015-2), σχετικά με διαδικασία ανακοπής μεταξύ της GP Joule PV και της Green Power Technologies,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα),

συγκείμενο από τους V. Tomljenović, πρόεδρο, A. Μαρκουλλή και A. Kornezov (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 10 Μαΐου 2016,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 29 Ιουλίου 2016,

έχοντας υπόψη τη μεταβολή της συνθέσεως των τμημάτων του Γενικού Δικαστηρίου,

έχοντας υπόψη την παραπομπή της υποθέσεως στο έβδομο τμήμα και την ανάθεση σε νέο εισηγητή δικαστή,

έχοντας υπόψη ότι οι κύριοι διάδικοι δεν υπέβαλαν αίτημα περί καθορισμού ημερομηνίας για τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως εντός της προθεσμίας τριών εβδομάδων από της κοινοποιήσεως της περατώσεως της έγγραφης διαδικασίας και αποφασίζοντας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 106, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να αποφανθεί χωρίς προφορική διαδικασία,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση [1] *[παραλειπόμενα]*

### *Αιτήματα των διαδίκων*

15 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να μεταρρυθμίσει την προσβαλλόμενη απόφαση και να απορρίψει την αίτηση καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος·

— επικουρικώς, να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση.

16 Το EUIPO ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

### *Σκεπτικό [παραλειπόμενα]*

*Επί του αιτήματος περί ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως*

23 Η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, δύο λόγους ακυρώσεως προς στήριξη του αιτήματός της περί ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από εσφαλμένη εφαρμογή των κανόνων οι οποίοι διέπουν τη διαδικασία ανακοπής, και ο δεύτερος από εσφαλμένη εφαρμογή του κανόνα 50, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95 και του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009

*[παραλειπόμενα]*

1 — Παρατίθενται μόνον οι σκέψεις των οποίων η δημοσίευση κρίνεται σκόπιμη από το Γενικό Δικαστήριο.

*Επί του δευτέρου λόγου, ο οποίος αντλείται από εσφαλμένη εφαρμογή του κανόνα 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2868/95 και του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 [παραλειπόμενα]*

39 Πρέπει να υπομνησθεί καταρχάς ότι ο κανόνας 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2868/95 προβλέπει ότι «[σ]την περίπτωση που η προσφυγή αφορά απόφαση τμήματος ανακοπών, το τμήμα εξετάζει την προσφυγή μόνον όσον αφορά τα γεγονότα και τα αποδεικτικά στοιχεία που έχουν κατατεθεί εντός των προθεσμιών που ορίζονται ή διευκρινίζονται από το τμήμα ανακοπών σύμφωνα με τον κανονισμό και τους παρόντες κανόνες, εκτός εάν το τμήμα θεωρεί ότι πρέπει να ληφθούν υπόψη επιπρόσθετα ή συμπληρωματικά γεγονότα και στοιχεία δυνάμει του άρθρου [76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009]».

40 Το άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 προβλέπει ότι το EUIPO μπορεί να μη λάβει υπόψη πραγματικά περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία τα οποία οι διάδικοι δεν επικαλέστηκαν ή, αντιστοίχως, δεν προσκόμισαν εγκαίρως.

41 Επομένως, ο κανονισμός 207/2009 προβλέπει ρητώς ότι το τμήμα προσφυγών διαθέτει, στο πλαίσιο της εξετάσεως προσφυγής κατά αποφάσεως του τμήματος ανακοπών, εξουσία εκτιμήσεως δυνάμει τόσο του κανόνα 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2868/95 όσο και του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, ως προς το ζήτημα αν πρέπει ή όχι να λάβει υπόψη επιπρόσθετα ή συμπληρωματικά πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία τα οποία δεν είχαν προβληθεί ή, αντιστοίχως, προσκομιστεί εντός των προθεσμιών που έταξε ή όρισε το τμήμα ανακοπών (αποφάσεις της 3ης Οκτωβρίου 2013, Rintisch κατά ΓΕΕΑ, C-122/12 P, EU:C:2013:628, σκέψη 33, της 3ης Οκτωβρίου 2013, Rintisch κατά ΓΕΕΑ, C-120/12 P, EU:C:2013:638, σκέψη 32, και της 3ης Οκτωβρίου 2013, Rintisch κατά ΓΕΕΑ, C-121/12 P, EU:C:2013:639, σκέψη 33)

42 Συναφώς, το Δικαστήριο είχε την ευκαιρία να τονίσει ότι η απόδοση του κανόνα 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2868/95 στη γαλλική γλώσσα διαφέρει από την απόδοσή του στην ισπανική, στη γερμανική και στην αγγλική γλώσσα ως προς ένα ουσιώδες στοιχείο. Ειδικότερα, ενώ στην απόδοση της εν λόγω διατάξεως στις γλώσσες αυτές προβλέπεται ότι το τμήμα προσφυγών μπορεί να λάβει υπόψη μόνο «επιπρόσθετα ή συμπληρωματικά» γεγονότα και στοιχεία, στην απόδοση στη γαλλική γλώσσα τα ίδια αυτά γεγονότα και στοιχεία χαρακτηρίζονται ως «νέα ή συμπληρωματικά» (απόφαση της 21ης Ιουλίου 2016, EUIPO κατά Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, σκέψη 23)

43 Στηριζόμενο στη γενική οικονομία και τον σκοπό της ρυθμίσεως, στοιχείο της οποίας αποτελεί η εν λόγω διάταξη, και, ιδίως, στο άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, το οποίο συνιστά τη νομική βάση του κανόνα 50, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, όσον αφορά την απόδειξη της χρήσεως σήματος, σε περίπτωση που δεν έχει προσκομιστεί συναφώς καμία απόδειξη εντός της ταχθείσας από το EUIPO προθεσμίας, το EUIPO οφείλει να απορρίψει αυτεπαγγέλτως την ανακοπή. Αντιθέτως, σε περίπτωση που έχουν προσκομιστεί αποδεικτικά στοιχεία εντός της ταχθείσας από το EUIPO προθεσμίας, παραμένει η δυνατότητα προσκομίσεως συμπληρωματικών αποδεικτικών στοιχείων (βλ. απόφαση της 21ης Ιουλίου 2016, EUIPO κατά Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, σκέψεις 24 έως 26 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

44 Το Δικαστήριο υπογράμμισε ότι η ίδια ερμηνεία του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 πρέπει να χωρήσει και σε ό,τι αφορά την απόδειξη της υπάρξεως, της εγκυρότητας και της εκτάσεως της προστασίας του σήματος, δεδομένου ότι η εν λόγω διάταξη περιέχει κανόνα οριζοντίου εφαρμογής εντός του συστήματος του εν λόγω κανονισμού, καθόσον τυγχάνει εφαρμογής ανεξαρτήτως της φύσεως της διαδικασίας περί της οποίας πρόκειται. Επομένως, ο κανόνας 50 του κανονισμού 2868/95 δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι διευρύνει το πεδίο της εξουσίας εκτιμήσεως των τμημάτων προσφυγών σε νέα αποδεικτικά στοιχεία (απόφαση της 21ης Ιουλίου 2016, EUIPO κατά Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, σκέψη 27), αλλά μόνο στα

«πρόσθετα» ή «συμπληρωματικά» αποδεικτικά στοιχεία, τα οποία προστίθενται σε λυσιτελή αποδεικτικά στοιχεία που έχουν προσκομιστεί εμπροθέσμως [βλ. απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2014, CEDC International κατά ΓΕΕΑ – Underberg (Σχήμα φύλλου χόρτου μέσα σε φιάλη), T-235/12, EU:T:2014:1058, σκέψη 89 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

45 Συνεπώς, πρέπει να διευκρινιστεί αν η δήλωση της 15ης Ιουλίου 2015, η οποία προσκομίστηκε για πρώτη φορά ενώπιον του τμήματος προσφυγών, μπορεί να χαρακτηριστεί ως «πρόσθετο» ή «συμπληρωματικό» αποδεικτικό στοιχείο κατά την έννοια του κανόνα 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2868/95 και του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, όπως έχουν ερμηνευθεί από τη νομολογία η οποία παρατίθεται στις σκέψεις 41 έως 44.

46 Δεν αμφισβητείται ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα αποδεικτικό στοιχείο περί εξουσιοδοτήσεώς της να ασκήσει την ανακοπή δυνάμει του κανόνα 19, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868/95 ούτε εντός της ταχθείσας προθεσμίας ούτε, εξάλλου, σε ορισμένη χρονική στιγμή κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος ανακοπών, τούτο δε παρά το γεγονός ότι, όπως επισημάνθηκε ανωτέρω στη σκέψη 6, η προσφεύγουσα είχε σαφώς ενημερωθεί από το EUIPO ότι έπρεπε να υποβάλει έγγραφα προκειμένου να αποδείξει, αφενός, την ιδιότητά της ως κατόχου άδειας και, αφετέρου, ότι ο δικαιούχος των προγενέστερων σημάτων τής είχε επιτρέψει να ασκήσει την ανακοπή. Εξάλλου οι διάδικοι δεν αμφισβητούν ότι η χορήγηση άδειας για τα προγενέστερα σήματα δεν είχε καταχωριστεί στο μητρώο του EUIPO βάσει του άρθρου 22 του κανονισμού 207/2009

47 Επιπλέον, οι απόψεις οι οποίες περιλαμβάνονται στις από 20 Φεβρουαρίου 2015 παρατηρήσεις της προσφεύγουσας, κατά τις οποίες η προσφεύγουσα ήταν η αποκλειστική κάτοχος άδειας εκ μέρους του δικαιούχου των προγενέστερων σημάτων, συνιστούν απλούς ισχυρισμούς, μη στηριζόμενους σε αποδεικτικό στοιχείο. Υπό τις συνθήκες αυτές, η δήλωση της 15ης Ιουλίου 2015 δεν μπορεί να θεωρηθεί «πρόσθετο» ή «συμπληρωματικό» αποδεικτικό στοιχείο, πέραν των ήδη προσκομισθέντων από την προσφεύγουσα αποδεικτικών στοιχείων.

48 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο η εξουσιοδότηση προς άσκηση ανακοπής απορρέει προφανώς από το γεγονός ότι η επωνυμία της ήταν πανομοιότυπη με την ονομασία η οποία περιλαμβάνεται στα προγενέστερα σήματα επί των οποίων στηρίζεται η ανακοπή, παρατηρείται ότι, όπως ακριβώς σημείωσε και το EUIPO, από την περίσταση αυτή δεν μπορεί να τεκμαρθεί ότι η προσφεύγουσα είχε εξουσιοδοτηθεί προς άσκηση ανακοπής. Απλώς και μόνο το γεγονός ότι ένα σημείο συμπίπτει, εν όλω ή εν μέρει, με εταιρική επωνυμία μπορεί να οφείλεται σε διάφορες περιστάσεις στις συναλλαγές, και δεν μπορεί προφανώς να υποκαταστήσει αποδεικτικό έγγραφο, όπως μια σύμβαση για την παραχώρηση άδειας χρήσεως, το οποίο αποδεικνύει τόσο την ιδιότητα του κατόχου άδειας όσο και την έκταση των δικαιωμάτων του. Συναφώς, τα δικαιώματα του κατόχου άδειας μπορούν να υπόκεινται σε ποικίλους περιορισμούς σχετικά, ιδίως, με τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που αποτελούν το αντικείμενο της επίμαχης άδειας χρήσεως, με το έδαφος για το οποίο έχει χορηγηθεί η άδεια και με τους όρους της συναινέσεως προς άσκηση ανακοπής

49 Επομένως, το τμήμα προσφυγών ορθώς κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η δήλωση της 15ης Ιουλίου 2015 δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως «πρόσθετο» ή «συμπληρωματικό» αποδεικτικό στοιχείο, και δεν μπορούσε, κατά συνέπεια, να ληφθεί υπόψη κατά την έννοια του κανόνα 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2868/95 και του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, όπως έχουν ερμηνευθεί από τη νομολογία η οποία παρατίθεται στις σκέψεις 41 έως 44.

50 Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

*[παραλειπόμενα]*

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα)

αποφασίζει:

**1) Απορρίπτει την προσφυγή.**

**2) Καταδικάζει την GP Joule PV GmbH & Co. KG στα δικαστικά έξοδα.**

Tomljenović Μαρκουλλή Kornezov

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 21 Ιουνίου 2017.

(υπογραφές)